

2) Θηλ. ἐπιρρηματ., ἀπομεμονωμένως, ἐγκαταλελειμμένως Κρήτ. (Σέλιν.): *Ἐκεῖά 'τονε ἀπολυταρὲ μὴν αἶγα. Ἐκεῖά 'τονε ἀπολυταρὲ 'να σύρμα (οἶονεῖ ἀπερριμμένον).*

ἀπολυταριστὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπολυταριστὰ Πελοπν. (Μάν.) ἀμπουλυταριστὰ Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀπολυταριστός.

Διὰ βολῆς τοῦ ἀπολυταρῆος μετὸν σκοπὸν νὰ πλήξῃ τινὰ πλαγίως ἐνθ' ἄν.: *Τῇ βάρεσε ἀπολυταριστὰ τῇ γίδα καὶ τῆς ἔσπασε τὸ πόδι Μάν. Συνών. ἀπολυτὰ 2.*

ἀπολυταρραβδὰ ἡ, Κρήτ. (Ἐμπαρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπολυτάρει καὶ ραβδὰ ἀντὶ ἀπολυταρραβδὰ ἢ ἐκ συμφύρ. τῶν οὐσ. ἀπολυταρὰ καὶ ραβδὰ.

Βολὴ ἀπολυταρῆος ἢ ἄλλης ράβδου μετὸν σκοπὸν νὰ πλήξῃ τινὰ: *Ὁδὲν ἤφενγεν ἡ αἶγα τὸ ἤπαιξε μετὲν βέρογα δὸν μὴν ἀπολυταρραβδὰ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπολυταρὰ 1.*

ἀπολυτάρω ἀμάρτ. ἀπολυτέρω Κύνθηρ. ἀβολυτάρω Κύνθηρ. ἀμολυτάρω Κύνθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρω.

1) Βάλλω, ρίπτω μεθ' ὀρμῆς, ἐκσφενδονίζω. Συνών. ἀπολυταρίζω 2. 2) Ἀπολύω, ἀφίνω ἐλευθέρων: *Ἡ κοκὸνα ἢ Ἀτζολέιτα ἔχασε τὸ δετειό τη καὶ ὄγιος τὸν εὐρῆκε καὶ ἀρέπεται νὰ τῆς τὸν ἀβολυτάρη ἀποδοστιά, ὡς τῆς τὸν ἀβολυτάρη ἀποπίσω τη.*

ἀπολυτένιος ἐπιθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπολυτό, δι' ὃ ἰδ. ἀπολυτός, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ὑφάσματος ἀπολυτοῦ: *Ἀπολυτένιο δουκάμισο - φουστάνι κττ. Ἀπολυτένιο βράκα.*

ἀπολυτήριον τό, λόγ. κοιν. ἀπολυτήριο κοιν. ἀμολυτήριο Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολύω, παρ' ὃ καὶ ἀμολῶ, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τήριον.

Ἐγγραφὸν ἀποδεικτικὸν ἀπολύσεως ἀπὸ τοῦ στρατοῦ ἢ ἀπὸ τοῦ σχολείου: *Ἐχει ὁ δεῖνα ἀπολυτήριο δημοτικοῦ σχολείου - γυμνασίου. Πῆρε τ' ἀπολυτήριό του ἀπὸ τὸ στρατό κοιν. Δὲν πῆρε 'κόμα τὸ παιδί μου τὸ ἀμολυτήριο νὰ τὸ στείλω 'ς τὴ δουλειὰ Λακων.*

ἀπολυτής ὁ, ἀμάρτ. ἀμολυτής Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολύω, παρ' ὃ καὶ ἀμολῶ.

Ἐργάτης τῶν ἰχθυοτροφείων ἔχων ἔργον νὰ λύῃ τὰς καλαμωτάς.

ἀπολυτιὰ ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀπουλ'τιὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τῆς καταλ. -ιὰ.

1) Ἐλευθερία, χειραφεσία Θράκ. (Ἀδριανούπ.): *Τί τόσο καράρ' ἀπουλ'τιὰ τὸ 'χ'ς δονμένον τοῦ γ'ζάν σ'; (διατί τόσο μεγάλην ἐλευθερίαν δίδεις εἰς τὸ παιδί σου;)*

2) Ἀφθονία, πλησμονὴ Λεξ. Δημητρ.: *Ἀπὸ σταφύλια φρέτος εἶν' ἀπολυτιὰ.*

ἀπολυτίκιον τό, λόγ. κοιν. ἀπολυτίκιο κοιν. ἀπολυτίκι πολλὰ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπολυτίκιον. Περὶ τῆς λέξεως ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 40 (1928) 64 κέξ.

Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν τὸ εἰς μνήμην ἁγίου ἢ ἑορτῆς εἰδικῶς μὲν κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἑσπερινοῦ ἢ τοῦ ὁρθρου ψαλλόμενον τροπάριον, κατ' ἐπέκτασιν δὲ

καὶ εἰς ἄλλας περιστάσεις: *Ψάλλον τ' ἀπολυτίκιο τοῦ ἁγίου Νικολάου - τῆς Ὑπαπαντῆς - τοῦ Ἐυαγγελισμοῦ κττ.*

ἀπόλυτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπόλ'τους Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) ἀμόλυτος Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κονίστρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός τοῦ ἀρκτικοῦ α θεωρηθέντος διὰ τὸν ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου ὡς στερητικοῦ. Ἰδ. ἀστερητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ ἀπολελυμένος, δεμένος, περιωρισμένος ἐνθ' ἄν.: *Γίδα - προβάτα ἀμόλυτη Εὐβ. 2) Συνήθως ἐπὶ ἀγρῶν, ἀμπελώνων κττ., ὁ ἐν ᾧ ἀπαγορεύεται ἡ ἐλευθέρω βοσκή, ἀπηγορευμένος ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀμπέλι εἶν' ἀκόμ' ἀπόλ'τα Καλοσκοπ. Τ' ἀμπέλι - τὸ χωράφι τὸ 'χον 'κόμη ἀμόλυτα Αὐλωνάρι.*

ἀπολυτός ἐπίθ. σύνθηθ. ἀπολ'τός Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀπουλ'τός Ἰμβρ. Μακεδ. (Βλάστ. Χαλκιδ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) κ.ά. 'πολυτός Βιθυν. 'πουλ'τός Μακεδ. (Κοζ.) ἀμολυτός Πελοπν. (Λακων. Μεσσ. Τριφυλ.) 'πελυτός Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀπαλυτός Ἰκαρ. ἀπολυτὲ Τσακων. 'πόλυτος Κύπρ. ἀμολυτός Ἀθῆν. Ζάκ. Ἰόνιοι Νῆσ. Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Καλόξ.) Νίσυρ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρχαδ. Καλάβρυτ. Μάν. Μεσσ.) Σύμ. κ.ά. — Μποῆμ Ντόπ. ζωγραφ. 104 ἀμολυτός Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀμουλ'τός Σάμ. 'μολυτός Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) Κεφαλλ. Κῶς Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπολυτός. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 1428 (ἐκδ. JSchmitt) «ἡ χώρα ἢ λαμπρότερη 'ς τὸν κάμπον τοῦ Μορέως | ὡς χώρα γὰρ ἀπολυτὴ κείνεται εἰς τὸν κάμπον, | οὔτε πύργους οὔτε τειχεῖα ἔχει καὶ ὅλως 'ς αὐτὴν». Ὁ προπαροξύτονος τύπ. 'πόλυτος κατὰ διάσωσιν τοῦ μεταγν. ἀπόλυτος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ἐπὶ βοσκημάτων καὶ ἄλλων ζώων, ὁ ἀπολελυμένος, ὁ μὴ δεμένος, ὁ ἐλευθέρως νὰ περιφέρεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σύνθηθ.: *Ὁ σκύλλος εἶναι ἀπολυτός. Τ' ἄφησε ἀπολυτὸ τὸ γαϊδούρι. Βόσκουν ἀπολυτὰ τὰ ζῶα μέσ' 'ς τὸ χωράφι. Ἀπολυτοὶ 'ν' οἱ χοῖροι σύνθηθ. || Παροιμ. Γάιδαρος ἀμολυτός κύρις καὶ νοικοκύρις (ὅτι ὁ ἀναιδὴς ἀφινόμενος ἐλευθέρως ἐκτρέπεται εἰς πᾶσαν ἀναισχυντίαν) Ἰόνιοι Νῆσ. β) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ ὑποβεβλημένος εἰς τὰ δεσμά, ὁ μὴ ὁπωσδήποτε ἐστερημένος τῆς ἐλευθερίας του πολλὰ: *Φυλακὴ ποῦ τὴν ἤκαμα, ὅλη μέρα μ' εἶχαν ἀπολυτὸ κ' ἐπάαινα ὅπον 'θλα! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐφεραν κάμμιὰ δεκαρὶὰ χροεφειλέτες ἄλλους ἀμολυτοὺς καὶ ἄλλους ληταρισμένους Μποῆμ ἐνθ' ἄν. γ) Ὁ μὴ μετ' ἄλλου συνεχόμενος, χωρισμένος Χίος: *Σῦκα ἀπολυτὰ (τὰ καθ' ἐν εὐθετούμενα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς παστελλαριές).* 2) Ὁ εἰς μῆκος ἐκτεινόμενος, ἀπλωμένος πολλὰ: *Δέσε τὴν κατοῖκα μετὸ σκοινὶ ἀμολυτὸ Μάν. Νὰ εἶναι ἡ τριχὰ ἀμολυτὴ αὐτόθ.***

3) Ὁ μὴ πυκνὸς τὴν σύστασιν, ὁ ὑδαρῆς Κῶς Μακεδ. (Βλάστ.) Ρόδ.: *Τὸ ζυμάρι εἶναι 'μολυτό, ρίξε ἀλεύρι νὰ σφίξῃ Ρόδ. Ἀπουλ'τὸ εἶναι τοῦ γλυκοῦ Βλάστ. Συνών. ἄδετος 4, ἀναδωπός 2, ἀναλυτός 4, νεροσυλλός.*

4) Ὁ ὑφαινόμενος κατὰ τρόπον ὥστε δι' ἐκάστης θύρας τοῦ κτενίου νὰ διέρχεται ἐν μόνον νῆμα στήμονος, ἐπὶ παννίου Ἰκαρ. Μέγαρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακεδ.): *Παννὶ ἀπολυτὸ μετὰ σαῖτα Λακεδ. Ὑφαίνω ἀπολυτὸ τὸ παννὶ Βούρβουρ. Τ' ἀπολυτό, τὸ μονόκλωνο παννὶ Μέγαρ.*

5) Ἐπὶ τοῦ καιροῦ, θερμός πως, εὐκραῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Ἦταν γὰρ μέρα προυχτὲ κουκκαλουτή, τ'ν ἄλλ' τ'ν ἡμέρα ἦταν ἀπουλ'τή. Τ'ς ἀπουλ'τὲς μέρις μπουρεῖ καὶ κάθ' καὶ δ'λειὰ κἀνένας.* 6) Ἄνετος, ἐλευθέρως Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.): *Τὸ δαλδούμι αὐτὸ δὲν ἀφίνει τὸ κορμὶ ἀμολυτὸ Καλάβρυτ.* 7) Ὁ καθ' ὃν δὲν νηστεύει τις, ἐπὶ ὠρισμένων ἐβδομάδων, καθ' ὡς τὴν Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν δὲν τηρεῖται νηστεία, ἀλλὰ γίνεται κατάλυσις, οἶον

